

Sygnatura akt I C 52/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

O., dnia 5 maja 2021 r.

Sąd Rejonowy w Obornikach I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: sędzia Łukasz Lubbe

Protokolant: Katarzyna Starosta

po rozpoznaniu w dniu 5 maja 2021 r. w Obornikach

sprawy z powództwa (...) Rejestr Handlowy K. (...) w Szwajcarii

przeciwko M. P.

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 1 817 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

sędzia Łukasz Lubbe

Sygn. akt I C 52/21

UZASADNIENIE

Powód, (...), wniósł w dniu 18 września 2020 roku pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko M. P., domagając się zasądzenia od pozwanej na swą rzecz kwoty 6.763,83 złotych.

Uzasadniając żądanie pozwu powód wskazał m.in., że jego poprzednik prawny zawarł z pozwaną umowę pożyczki, której pozwana nie wykonała.

Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie postanowieniem wydanym w dniu 17 listopada 2020 roku stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w (...) i w następstwie umorzył postępowanie. W dniu 3 grudnia 2020 roku sprawa została wniesiona do Sądu Rejonowego w Obornikach.

Pozwana w odpowiedzi na pozew domagała się oddalenia powództwa w całości. Pozwana argumentowała m.in. że zarówno umowa pożyczki jak i umowa cesji są nieważne; nadto kwestionowała wysokość roszczenia i części składowe tego roszczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 2 stycznia 2020 roku został sporządzony dokument zatytułowany umowa pożyczki gotówkowej nr (...) - (...). Umowa ta miała zostać zawarta między (...) sp. z o.o., a M. P.. Dokument podpisali: M. P. i M. W., opisana jako „pożyczkodawca pełnomocnik zarządu”.

Zgodnie z tekstem dokumentu, (...) sp. z o.o. miał pożyczyć pozwanej kwotę 3.500 złotych; pozwana miała się zobowiązać do zapłaty opłaty przygotowawczej w kwocie 550 złotych, prowizji w kwocie 2.942,81 złotych i odsetek umownych w kwocie 257,56 złotych. Zgodnie z tekstem dokumentu, spłata miała nastąpić do 1 lipca 2022 roku. Par.8 pkt.9 umowy opisywał przesłanki które miały uprawniać pożyczkodawcę do wypowiedzenia umowy.

W dniu 7 marca 2020 roku A. K. sporządził dokument zatytułowany „wypowiedzenie umowy pożyczki”.

dowód: kopia dokumentu zatytułowanego „umowa pożyczki gotówkowej nr (...) - (...)” (k.9-12), kopia dokumentu zatytułowanego „wypowiedzenie umowy pożyczki” (k.21);

W dniu 1 lipca 2019 roku (...) sp. z o.o. i powód zawarli ramową umowę zakupu wierzytelności. W dniu 7 maja 2020 roku (...) sp. z o.o. i powód w oparciu o tę umowę ramową zawarli akt cesji nr 01/05/20 wskazując m.in., że przedmiotem cesji są m.in., rzekome wierzytelności wynikające z umowy pożyczki z 2 stycznia 2020 roku.

dowód: kopia umowy ramowej zakupu wierzytelności (k.28-33), kopia aktu cesji wraz z kopią załącznika (k.24-26);

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów. Dowody z dokumentów należało uznać za wiarygodne, gdyż zostały sporządzone przez osoby do tego upoważnione, w zakresie swych kompetencji, a ostatecznie żadna ze stron nie kwestionowała ich wiarygodności czy autentyczności.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo należało uznać za niezasadne i to z dwóch, niezależnych od siebie przyczyn.

Po pierwsze, mając na uwadze stanowiska stron oraz treść art.6 k.c. uznać należało że powód zobowiązany był do wykazania że pozwana zawarła z spółką (...) sp. z o.o. umowę opisaną w pozwie. Biorąc pod uwagę zgromadzone dowody nie można uznać iż doszło do takiego wykazania. Dokument zatytułowany umowa pożyczki gotówkowej nr (...) - (...) (k.9-12) jest podpisany przez pozwaną (jako pożyczkobiorczynię) i przez M. W., która miała być pełnomocnikiem zarządu spółki – pożyczkodawcy. Mimo wyraźnego zaprzeczenia przez pozwaną, powód nie wykazał że M. W. w dniu 2 stycznia 2020 roku legitymowała się stosownym pełnomocnictwem do zawarcia umowy opisanej w pozwie w imieniu (...) sp. z o.o. W konsekwencji, przyjąć trzeba że powód nie wykazał że doszło do zawarcia umowy pożyczki, tj. do skutecznego złożenia zgodnych oświadczeń woli przez obie strony umowy.

Po wtóre, nawet hipotetyczne założenie że do umowy faktycznie doszło nie skutkowałoby zasadnością powództwa. Zdaniem powoda, umowa została wypowiedziana przez pożyczkodawcę. Kopia oświadczenia znajduje się na k.21. Podpis pod dokumentem złożył A. K. oznaczony jako (...); zgromadzone dowody nie dają podstaw by ustalić ani czy osoba ta była upoważniona do składania oświadczeń woli w imieniu pożyczkodawcy, ani też czy oświadczenie to zostało pozwanej złożone. Brak dowodu że została podjęta choćby próba doręczenia tego pisma pozwanej.

Konsekwencją tego (przy założeniu że umowa została zawarta) jest niemożność ustalenia aktualnej treści stosunku obligacyjnego który rzekomo nawiązała pozwana. Nie sposób ustalić, czy umowa ta obecnie obowiązuje, czy też nie, a zatem: jakiej wysokości zobowiązania finansowe z tej umowy wynikają dla pozwanej na moment zamknięcia rozprawy (art.316 k.p.c.). Jak wynika z pisma powoda z 4 marca 2021 roku pozwana czyniła wpłaty (por. k.75), niemniej nie sposób ustalić w jakich kwotach ani w jakich terminach. Nie sposób też ustalić w jaki sposób (na poczet którego z zobowiązań z rzekomej umowy) wpłaty te zostały zaliczone.

Połączenie powyższego prowadzić musi do ustalenia iż powództwo jest niezasadne (punkt 1 wyroku).

Ubocznie, wskazać trzeba że powód wykazał, wbrew twierdzeniom pozwanej, fakt zawarcia umowy cesji. Uwierzytelnione odpisy umowy ramowej, umowy (aktu) cesji nr 01/05/20 wraz z odpisami z rejestrów, wskazują jednoznacznie na zawarcie umów, tj. złożenie oświadczeń woli przez obie umawiające się strony. Niemniej, wobec braku wykazania faktu zawarcia umowy pożyczki i ew. wysokości zobowiązań z tejże umowy, wykazanie zawarcia cesji nie może rzutować na ostateczną ocenę zasadności powództwa.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. Mając na uwadze stanowiska stron oraz stanowisko Sądu uznać należało że pozwana „wygrała” proces w całości, zatem powód winien zwrócić powodowi koszty procesu . Do kosztów wyłożonych przez pozwaną zaliczyć należy: wynagrodzenie fachowego pełnomocnika w kwocie 1.800 złotych (§2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców

prawnych Dz. U. z 2015 poz. 1804) oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych. Połączenie obu tych elementów skutkowało orzeczeniem jak w punkcie 2 wyroku.

sędzia Łukasz Lubbe